

Na jazzu mě nejvíc přitahuje jeho otevřenost

řiká kytarista David Dorůžka, který právě vydává debut natočený ve Spojených státech

Po studiu na Berklee College of Music nahrál **David Dorůžka** (24) během působení v USA s basistou Massimem Biolcatim a bubeníkem Kendrickem Scottem album *Hidden Paths*, které právě vychází na značce Cube/Metier. Představí je 23. března v pražském Švandově divadle a v dubnu na turné po Čechách a Moravě.

LN: Za jakých okolností váš debut vznikl?

Nahrál jsem jej loni v létě v New Yorku se dvěma bývalými spolužáky z Berklee. Nabídku natočit desku jsem dostal už před několika lety, ale chtěl jsem počkat, až všechno dozraje.

LN: Po studiích v Berklee jste rozšířil a hrál v New Yorku. Jak vás toto město ovlivnilo?

Zkoušet se uživit hudbou ve městě, kde je jazzových scén hned něko-

lik, byla zajímavá zkušenost. Poznal jsem spoustu dalších hudebníků, díky New Yorku a vlastně celému pobytu v USA jsem si uvědomil, jakou hudbu chci hrát. Například hraní neustále s plnou energií a hodně nahlas, typické pro mnoho newyorských hudebníků, mi není úplně vlastní.

LN: Je pro začínajícího jazzmana těžké odříkat „kšefty“, kde je hudba jen kulisou k cinkotu skleniček?

To je věčné dilema. Ideálem každého muzikanta je žít se hudbou, která ho baví. To ovšem znamená hodně cestovat, většina nejznámějších jazzmanů jezdí stále po světě. V žádném městě není dost publika na to, abyste působil dlouho na jednom místě. New York není výjimkou – i tamní slavní hudebníci tam koncertují jen několikrát ročně.

LN: Jak důležitá je pro vás snaha hledat v hudbě nové cesty?

Mým cílem není za každou cenu experimentovat nebo se snažit být co nejoriginálnější. Experiment sám o sobě nezaručuje, že vznikne něco dobrého, pro mě je spíš důležitá otevřenost. Bez znalosti žánru, techniky

David Dorůžka představí své album *Hidden Paths* spolu s basistou Jaromírem Honzákem a bubeníkem Jiřím Slavičkem

Foto LN – Tomáš Krist

a řemesla nemůže vzniknout nic opravdového, ale skutečná hudba pouhou dovedností přesahuje. Je to prostředek, který by měl sloužit ke komunikaci tvůrce s publikem.

LN: Co je podle vás důležitou vlastností jazzového žánru – je to schopnost improvizace?

Určitě. Na jazzu mě nejvíc přita-

huďba velmi překvapí. Troufám si předvídat, že je to otázka času, kdy pojmy jako jazz nebo pop ztratí význam.

LN: Jakou roli v takovém přístupu hrají mimohudební vlivy?

Poslední dobou často přemýšlím o tom, jak se do hudby promítá řeč, jazyk. V rytmickém cítění mnoha mladých Afroameričanů je znát určitý druh rytmu, osobité energie, u bílých Američanů je zase někdy cítit vliv americké lidové hudby.

LN: Dá se tedy s trochou nadsázky říct, že vaše kytara zpívá česky?

Evropští hudebníci, obzvášť z východu, mají výrazné melodické cítění. Pár cizinců mi řekli, že čeština je zpěvný jazyk. Doufám, že je to v mé hře poznat.

LN: Chystáte poměrně dlouhé turné. Těšíte se?

Velmi. Když se může člověk soustředit tak dlouho na jednu věc, je to přínosné. Dají se vytvořit nové věci, které nevzniknou, když se hraje dvakrát a pak třeba zas až za dva týdny.

Petr Vizina